

L'Alzina de na Gaia.

Als afores del poble, remuntant el curs de la riera pocs minuts, hi ha una alzina centenària i monumental. Té nom: és l'Alzina de na Gaia, i té una història que sempre s'ha explicat per advertir viatjants i forasters.

Na Gaia era una nena somiadora, que reia al matí només despertar-se si sentia el refilar dels ocells. Que observava embadalida els ratapalles mentre atrapaven l'escalfor de les parets de pedra. Que resseguia les erugues en la seva pacient travessa pel pati de la casa. La seva mare de seguida es va adonar que era especial. Un dia es va fixar en els palmells de les mans de la petita, eren molt diferents l'un de l'altre. A l'esquerre li va semblar que les línies li dibuixaven una papallona, però quan ho va voler mostrar al pare, el que es veia era clarament un saltamartí, i l'endemà hi van trobar una oreneta.

Na Gaia va créixer envoltada d'animalons que semblava que la seguissin arreu, sempre vigilant-la, sempre protegint-la, com si no la perdessin mai de vista. Tant si era prop d'un foc com a la vora de la riera o d'un espadat, les bestioles l'allunyaven del perill amb jocs d'atenció insistents i singulars.

Un dia el pare va matar un escurçó, que havia entrat a la cort dels porcs mentre ella hi rondava. I la nena va passar una setmana al llit, delirant amb una febrada espessa que ni la remeiera no sabia com curar. Des d'aleshores, tothom evitava ferir cap animal si na Gaia era a prop. Ni una mosca, ni tan sols un borinot.

L'any que en feia dotze es van adonar que, si na Gaia imposava les mans, podia guarir els malalts. La gent hi acudia pel mal de queixal, el de cap, el de ventre i per una airada fins i tot. Ella els curava i no acceptava res a canvi, només els demanava una cosa amb efusió:

—No els feriu, ni maltracteu, ni la mula, ni el bou, ni cap, o el mal que ara s'esvaeix tornarà i jo ja no us podré ajudar.

Un diumenge en sortir de missa, la quitxalla, que sempre se l'havia mirada amb recel, li va parlar una trampa per fer-la empipar. Li van fer la traveta i, a empentes i rodolons, la van fer caure sobre un farcell que havien preparat. I na Gaia va notar que li costava respirar, i li va venir mal de panxa i mal de cor, com si alguna cosa se li trenqués al fons de tot. Sota el seu cos hi havia bestioles i animalons. Des d'erugues, papallones i marietes fins a ous de pardal, petits talps i rosegadors. Tots morts o

agonitzant, aixafats pel seu pes. Na Gaia va entendre que l'havien fet culpable d'aquelles morts. Un silenci pesant va semblar cobrir-ho tot. I, des d'aquell moment, ja no va tenir línies en forma d'animals al palmell de la mà esquerra, i ja no va poder guarir cap més mal.

Ningú la podia ajudar. Ni els pares, ni la remeiera ni el capellà que la va visitar. Les febres no la volien abandonar. Passaven els dies i na Gaia cada vegada estava més ensopida i més afeblida. S'anava marcint a poc a poc, i l'únic que consolava la seva tristor era l'escalfor d'un raig de sol que seguia pesarosa des del seu finestró.

Fins que un dia, sense saber com, va desaparèixer del llit on la vetllaven. Després de molt neguit i desesperació, la van trobar al bosc. Morta. Ajaguda sobre les arrels d'una gran alzina que semblava emparar-la, com si sempre hagués estat esperant-la. Quan els pares la van voler recollir per enterrar-la al cementiri com cal, les arrels de l'arbre es van obrir en un esvoranc i se la van empassar lentament, com acaronent-la, mentre un exèrcit d'animals cridava i revolava al seu voltant.

Des d'aleshores, l'ànima de la noia vigila els boscos i els camps propers a aquest poble. Si escoltes bé, prop de l'alzina pots sentir com na Gaia canta amb els ocells. Si t'hi fixes bé, a l'escorça de l'arbre monumental pots veure línies que dibuixen papallones, saltamartins o orenetes, iguals al que ella tenia al seu palmell.

I cal vigilar, perquè si allà mates cap animal —ni una mosca, ni tan sols un borinot—, l'alzina t'engolirà... i t'escopirà, no se sap on.

Nagola

23/06/1971

Prosa / Adult